

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Y. Ch.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2005, č. j. 8 Az 51/2004 - 25,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 29. 11. 2004, č. j. OAM - 1602/VL - 08 - HA08 - 2003, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou potíže v zemi původu – v Číně, a to problémy, které nastaly po narození třetího dítěte, kdy žalobce nebyl schopen zaplatit pokutu, a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu

podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce namítl porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), neboť podle jeho mínění žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, nezabýval se konkrétní situací žalobce, napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žalovaný se nevypořádal se všemi důkazy. Dále žalobce namítl porušení ustanovení § 14 a § 91 zákona o azylu. Uvedl, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů, a to z důvodu zvláštního zřetele hodného vzhledem k jeho osobní situaci, a podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 8 Az 51/2004 - 25 ze dne 24. 6. 2005 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 21. 7. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 18. 7. 2004, kasační stížnost byla osobně doručena Městskému soudu 21. 7. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze v předcházejícím řízení. Dále namítá, že žalovaný správní orgán nepostupoval v souladu s platnými právními předpisy a nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Stěžovatel se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu vzhledem k jeho zvláštním osobním poměrům a k situaci v zemi původu, kde mu bylo uložena úřadem pro plánované rodičovství, v rámci tzv. politiky jednoho dítěte, pokuta ve výši 80 000 RMB, kterou nebyl schopen uhradit. Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že chce mít možnost hájit své zájmy a uplatňovat svá práva v řízení ve smyslu § 36 s. ř. s.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1, písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že městský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Městský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze správně usoudil, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, a že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Městský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Námitku stěžovatele, že byl v Číně diskriminován kvůli tomu, že porušil opatření týkající se regulace porodnosti a za porušení regulačního opatření byl nucen k zaplacení pokuty, a z těchto důvodů mu měl být udělen azyl, nelze přijmout, neboť uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy obava z možných následků po návratu do Číny, kde by byl vystavena sankcím, neboť nezaplatil vyměřenou pokutu z důvodu

narození třetího dítěte, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory.

Rovněž námitka, že stěžovateli měl být kvůli jeho závažným osobním poměrům udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, je nedůvodná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle citovaného ustanovení zákona nemá žadatel o azyl subjektivní právo a správní orgán o tomto rozhoduje v rámci správního uvážení, a v tomto směru se plně ztotožňuje se závěrem, jež učinil ve vztahu k této námitce krajský soud.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rovněž nebyly shledány důvodnými.

Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu